

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M.Š.**, zastoupeného Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Ostrava, Poštovní 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 24.1.2014, č. j. MSK 173592/2013,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 5.2.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2014, č. j. MSK 173592/2013, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí ze dne 12.11.2013, č. j. MUFO 14198/2013, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Navrhl vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal, že jeho omluvu z ústního jednání konaného dne 11.11.2013 měly správní orgány posoudit jako důvodnou a včasnou. Uvedl, že byl po operaci kolenního kloubu, což doložil příslušnými lékařskými zprávami ze dne 14.10.2013 a 29.10.2013. Správní orgán I. stupně lékařské zprávy ignoroval, ústní jednání konal v nepřítomnosti žalobce, čímž zkrátil právo žalobce na řádné projednání věci, jakož i jeho ústavní právo na spravedlivý proces dle článku 36 Listiny základních

práv a svobod. Jelikož se teprve z rozhodnutí správního orgánu I. stupně dozvěděl, že předloženou lékařskou zprávu správní orgán nepovažuje za dostatečnou, doložil v rámci podaného odvolání doplňující lékařskou zprávu MUDr. L. P. ze dne 29.11.2013, v níž lékař výslovně uvádí, že prodělal dvě operace kolenního kloubu a v období od 14.10.2013 trpěl bolestmi a byl výrazně omezen v pohyblivosti a dne 11.11.2013 nebyl schopen účasti u správního jednání. Přesto žalovaný jako odvolací správní orgán tyto námitky neakceptoval a dospěl k závěru, že konání ústního jednání správním orgánem I. stupně v nepřítomnosti žalobce i přes jeho zdravotní stav, bylo zákonné. Žalobce uvedl, že žalovaný učinil závěr, že na lékařské zprávě ze dne 29.10.2013 bylo uvedeno datum kontroly „ve čtvrtek“, což podle žalovaného znamená dne 31.10.2013, neboť 29.10.2013 bylo úterý. Z kontroly dle názoru žalovaného provedené ve čtvrtek dne 31.10.2013 žalobce již lékařskou zprávu nepředložil, byť dne 6.11.2013, kdy podával žádost o přeložení ústního jednání, již tuto zprávu musel mít k dispozici. Tyto závěry jsou dle žalobce zcela chybné a spekulativní. Termínem kontroly „ve čtvrtek“, totiž nebyl myšlen čtvrtek 31.10.2013, ale až následující čtvrtek 7.11.2013, kdy kontrola skutečně proběhla se závěrem algického symptomu kolenního kloubu s výraznou bolestivostí. Tuto zprávu samozřejmě nemohl správnímu orgánu I. stupně dne 6.11.2013 zaslat, jelikož ji obdržel až 7.11.2013. V následujících dnech byla bolestivost kolene tak silná, že ani nebyl schopen lékařskou zprávu dne 7.11.2013 správnímu orgánu odeslat. Navíc neměl žádnou reakci ze strany správního orgánu I. stupně o tom, že by jeho žádost o přeložení ústního jednání neakceptoval nebo, že by považoval předložené lékařské zprávy za nedostatečné. Argumentaci žalovaného, že tvrzené zdravotní důvody bránící žalobci v účasti u ústního jednání považuje za účelové s poukazem na to, že byl schopen přijet z Karviné k lékařskému ošetření do Ostravy, žalobce považuje za naprosto absurdní. Je něco zcela jiného absolvovat ústní správní jednání, nebo s intenzivními bolestmi se nechat přivést k lékaři na ošetření. K argumentaci žalovaného, že lékařskou zprávu MUDr. L. P. považuje za nevěrohodnou a předloženou opožděně, žalobce uvedl, že se jednalo o upřesňující lékařskou zprávu, jako nový důkaz reagující na závěry správního orgánu I. stupně. Hodnotil-li žalovaný odborné závěry MUDr. P. jako nevěrohodné, jedná se o ryzí svévoli žalovaného.

Další procesní vadu žalobce spatřuje v tom, že jej správní orgán po skončení dokazování nepoučil o možnosti prostudovat si před vydáním rozhodnutí spis a k jednotlivým důkazům se vyjádřit. Namítal, že správní orgány obou stupňů ignorovaly závěry Ministerstva dopravy jako ústředního orgánu státní správy, vyplývající z rozhodnutí ze dne 23.5.2012, č. j. 457/2012-160-SPR/5, v němž byl vysloven právní závěr, že je nezbytné, pokud obviněný z přestupku není přítomen poslednímu procesnímu úkonu (zpravidla ústnímu jednání), takového obviněného vyzvat, aby mohl své právo, seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, uplatnit.

Žalobce dále namítal, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by byla řádně vyřešena námitka podjatosti všech pracovníků žalovaného s tím, že je-li vnesena námitka podjatosti, nesmí její adresát do jejího vyřešení, konat žádné procesní úkony. Dne 20.1.2014 vydala Mgr. P.F., vedoucí odboru financí údajně jednající jako zástupce ředitele, usnesení o tom, že Ing. I.M. není vyloučen z projednávání věci. Toto rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce 21.1.2014 a bylo proti němu podáno odvolání, o němž dosud rozhodnuto nebylo. Dále dne 23.1.2014 vydal Ing. I.M., vedoucí odboru dopravy, rozhodnutí, že není vyloučena z projednání věci Mgr. E. S., přičemž toto rozhodnutí bylo doručeno jeho zástupci 27.1.2014. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí

žalovaného napadené správní žalobou bylo Mgr. E.S. vydáno 24.1.2014, tedy v době, kdy ještě nebylo doručeno rozhodnutí o tom, že není vyloučena z projednání věci. Navíc vůbec nebyla vyřešena námitka podjatosti ředitele Ing. T. K. a Mgr. P. F. jako vedoucí finančního odboru nebyla oprávněna rozhodovat o námitce podjatosti Ing. I.M. Časové souvislosti jednotlivých rozhodnutí opět svědčí o enormní snaze žalovaného za každou cenu ihned vydat odsuzující rozhodnutí.

Skutková zjištění správních orgánů jsou spekulativní a nemají podklad v provedeném dokazování. Žalobce namítal, že žalovaný se ke skutkovým zjištěním vyjádřil velmi lakonicky a zcela nedostatečně. V řízení nebyla vyslechnuta žádná osoba a z úředních záznamů sepsaných policisty vycházet nelze. Z ověřovacího listu vyplývá, že výsledky měření předmětným přístrojem je možno považovat za správné a přesné jen za podmínky, že bylo měřeno v souladu s návodem. Důkaz samotným návodem proveden nebyl, rovněž nebyl vyslechnut policista, který měření prováděl, aby se vyjádřil k tomu, jak toto měření prováděl. Nebylo prokázáno, že by GPS souřadnice označovaly místo s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h. S touto odvolací námitkou se žalovaný nijak nevypořádává. Nebylo tedy prokázáno, že by se stal skutek a že byl spáchán žalobcem.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K námitce žalobce ohledně omluvy z ústního jednání, konaného dne 11.11.2013, uvedl, že omluva žalobce nebyla náležitá ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť nebyla bezodkladná ve smyslu § 59 správního řádu a současně nebyl prokázán důležitý důvod omluvy, jinými slovy, žalobce včas, a to ani bez zbytečného odkladu po ústním jednání, neprokázal, že mu v účasti na tomto jednání bránila překážka v podobě zdravotního stavu. V podrobnostech žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K argumentům žalobce, že správní orgán jen neinformoval o tom, že správní orgán měl důvod omluvy ověřit, vyžádat si doplňující lékařskou zprávu, provést výslech lékaře apod., žalovaný uvedl, že důkazní břemeno ohledně důvodu omluvy tíží účastníka řízení, nikoli správní orgán. Bylo věcí žalovaného, aby se informoval o osudu své žádosti o změně termínu ústního jednání.

K námitce, že správní orgán I. stupně žalobce po skončení dokazování nepoučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a že tímto postupem nebyly respektovány závěry Ministerstva dopravy uvedené v rozhodnutí ze dne 23.5.2012, žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se práva účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a označil konkrétní rozsudky. Uzavřel, že postup správního orgánu I. stupně byl zcela v souladu se závěry vyslovenými v označených rozhodnutích. Žalovaný zdůraznil, že v konkrétní věci není vázán právním názorem Ministerstva dopravy vysloveným v rozhodnutí v jiné konkrétní věci, v níž ani jako správní orgán nerozhodoval. Kromě toho je žalovanému z úřední činnosti známo rozhodnutí v jiné konkrétní věci, v němž Ministerstvo dopravy vyslovilo názor opačný, tedy nejsou-li po skončení ústního jednání opatřovány další podklady, není nutné účastníka řízení znovu vyzývat k vyjádření k podkladům rozhodnutí.

K námitce, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž byla řádně vyřešena námitka podjatosti všech pracovníků žalovaného a že oprávněná úřední osoba vydala

napadené rozhodnutí dříve, než bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že vzhledem k neurčitosti původně podané námitky podjatosti vyzval žalobce, s příslušným poučením, aby námitku upřesnil. Žalobce tak sice učinil, nicméně ani po tomto upřesnění námitka nesměřovala proti všem pracovníkům žalovaného, nýbrž pouze proti všem pracovníkům odboru dopravy, včetně vedoucího tohoto odboru. O takto formulované námitce podjatosti tedy žalovaný rozhodoval: nejprve ředitel Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jako představený rozhodoval o podjatosti vedoucího odboru dopravy, a následně vedoucí odboru dopravy rozhodl o podjatosti oprávněné úřední osoby. Žalovaný dále zdůraznil, že usnesení o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby ze dne 23.1.2014 bylo vypraveno 27.1.2014 a téhož dne ho žalobce převzal. Rozhodnutí ve věci samé ze dne 24.1.2014 č. j. MSK 173592/2013, bylo vypraveno 28.1.2014 a téhož dne ho žalobce převzal. Není tudíž pravdou, že žalovaný rozhodl ve věci dříve, než bylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Odvolání proti oběma usnesením o námitce podjatosti se nacházejí u Ministerstva dopravy, které o nich dosud nerozhodlo.

K námitce žalobce, že v řízení nebyla vyslechnuta žádná osoba, nebyl vyslechnut policista, aby se vyjádřil, jak měření prováděl, a že nelze vycházet z úředních záznamů sepsaných policisty, že nebyl proveden důkaz návodem, není známo, jak bylo měření prováděno, ani jak prováděno být mělo, že nebylo prokázáno, že GPS souřadnice označují místo s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h, žalovaný uvedl, že nevycházel z úředních záznamů, nýbrž z důkazů, které v napadeném rozhodnutí uvedl. Jedná se o záznam o přestupku – snímek z rychloměru, ověřovací list, osvědčení policistů k ovládání rychloměru, oznámení přestupku sepsané na místě samém, potvrzení o převzetí kauce, přičemž měl za to, že na základě těchto důkazů je zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť žalobce ani v odvolání neuvedl žádné konkrétní skutkové námitky, kterými by správnost způsobu měření zpochybnil. Žalobce pouze obecně namítal, že není prokázáno, že měření bylo prováděno v souladu s návodem a proškolenou osobou, avšak současně netvrdil, že měření mělo být provedeno v rozporu s návodem či jiným způsobem chybně, a ani neuváděl, na základě jakých konkrétních skutečností by o tom měla vzniknout pochybnost. Skutečnost, že v daném místě je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, byla prokázána záznamem o přestupku, v němž je tato hodnota uvedena jako „limit místa“, současně tato skutečnost logicky vyplývá z toho, že rychlost byla měřena na silnici I. třídy mimo obec, hodnota nejvyšší dovolené rychlosti tedy vyplývá přímo ze zákona (§ 18 odst. 3 zákona o silničním provozu). GPS souřadnice pak nezaměnitelně označují místo přestupku, které lze podle nich přesně určit. Žalobce přitom netvrdí, že hodnota nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě byla jiná, než 90 km/h.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání. Účastníci řízení při něm setrvali na svých stanoviscích k věci. Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí zjistil krajský soud následující skutečnosti:

Dne 8.7.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 8.7.2013 v 16:44 hod mimo obec Metylovice, č. silnice I/56 ve směru jízdy na Frýdlant n. Ostravicí byla řidiči vozidla Škoda Octavia, RZ X, M. Š. naměřena rychlost jízdy, a to 151 km/h. Po odečtení odchylky měřícího zařízení, byla rychlost jízdy 146 km/h. Povolená rychlost činila 90 km/h. Měření rychlosti jízdy bylo provedeno silničním radarem RAMER10 C s archivací, číslo snímku 3450. Jedná se o překročení rychlosti jízdy mimo obec o 50 km/h a více, věc nelze vyřešit na místě v blokovém řízení. Řidiči bylo sděleno, že věc bude postoupena příslušnému správnímu orgánu. Od řidiče byla vybrána kauce ve výši 10.000,- Kč, a to z důvodu, že za předmětný přestupek hrozí ve správním řízení zákaz činnosti a je důvodná obava, že by se řidič mohl vyhýbat správnímu řízení. Řidič porušil ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., čímž je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Oznámení je podepsáno žalobcem. Žalobce nepodal žádné vysvětlení. Součástí spisu je záznam o přestupku – fotodokumentace z měření rychlosti, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska Ramet C.H.M., a.s. AMS Kunovice ze dne 27.11.2012 s platností do 26.11.2013 pro silniční radarový rychloměr RAMER10 C, výrobní číslo 10/0010. Výsledek zkoušky obsahuje závěr, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Spis obsahuje osvědčení o proškolení policistů P.S.a J. H. k obsluze měřícího zařízení, potvrzení o převzetí kauce, výpis z evidenční karty řidiče a úřední záznam policistky Homolové ze dne 8.7.2013. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 30.9.2013 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci do vlastních rukou došlo dne 3.9.2013. Žalobci bylo sděleno, že byl předvolán jako obviněný ze shora uvedeného přestupku. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na předem určené místo a nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit s tím, že omluvu je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě, podepsané zaručeným elektronickým podpisem, v případě, že je do 5 dnů potvrzeno, popř. doplněno výše uvedeným způsobem, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu (§ 37 odst. 4 správního řádu) a důvod omluvy je nutno prokázat. Dále mu bylo sděleno, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez závažných důvodů, může být přestupek projednán bez jeho účasti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Dále bylo žalobci dáno poučení dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce a o tom, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a při ústním jednání bude mít možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, které budou do termínu tohoto jednání shromážděny.

Dne 27.9.2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce z ústního jednání z důvodu nemoci, jehož přílohou je rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 26.9.2013. Tuto omluvu správní orgán I. stupně akceptoval a nařídil jednání na 11.11.2013. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 23.10.2013 se shodným poučením dle § 59, § 37 odst. 4, § 74 odst. 1, § 33 a § 36 odst. 3 správního řádu jako v předchozím předvolání k ústnímu jednání. 7.11.2013 byla správnímu orgánu doručena omluva žalobce z ústního jednání na 11.11.2013 s odůvodněním, že je po provedené operaci kolene, došlo ke komplikacím, které mu znemožňují práci a pohyb. Díky tomu, že nemá ještě vůbec čerpání dovolenou, dohodl se se svým zaměstnavatelem nejprve na čerpání dovolené a

následně nemocenské. Přílohou je propouštěcí zpráva zdravotnického zařízení ASK TORE s.r.o. ze dne 14.10.2013, v níž je uvedeno, že kontrola v ambulanci bude ve čtvrtek 17.10.2013, a dále zdravotní záznam téhož zdravotnického zařízení ze dne 29.10.2013 (úterý, poznámka soudu), v němž je uvedeno kontrola u Dr. P. ve čtvrtek, bez uvedení bližšího data.

V protokolu o ústním jednání ze dne 11.11.2013 je zaznamenáno, že se žalobce k jednání nedostavil. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce. V souladu s § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, záznamem o přestupku ze dne 8.7.2013, úředním záznamem policistky H. z téhož dne, osvědčeními č. 2402/12/001 a č. 2402/12/022 o proškolení policistů k obsluze předmětného rychloměru, ověřovacím listem č. 264/12, výpisem z evidenční karty řidiče, potvrzením o převzetí kauce a příjmovým pokladním dokladem. Dne 12.11.2013 Městský úřad Frýdlant n. Ostravicí vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., jehož se dopustil tím, že dne 8.7.2013 v 16:44 hod v katastru obce Metylovice, mimo obec, na silnici I. třídy č. I/56, řídil osobní motorové vozidlo Škoda Octavia, RZ X, kdy v místě GPS délka 18;°21'16.620"E, GPS šířka 49°37'05.580"N, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h a byla mu Policií ČR naměřena rychlost 151 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 146 km/h. Tímto svým jednáním porušil povinnosti uvedené v § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Podle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. mu za spáchání uvedeného přestupku byla uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč s tím, že na zaplacení sankce pokuty se započítává kauce ve výši 10.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti nákladů řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž kromě jiného uvedl, že předkládá doplňující lékařskou zprávu ošetřujícího lékaře MUDr. P., z níž jednoznačně vyplývá, že dne 11.11.2013 nebyl pro svůj zdravotní stav schopen účasti u ústního jednání.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že po podání odvolání, žalobce vznesl námitku podjatosti úřední osoby Mgr. Z. P., jakož i osoby, která o případné podjatosti osoby Mgr. P. rozhoduje s tím, že by mělo jít o tajemníka Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí. Žalobce dále v tomto podání doplnil odvolání a uvedl, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutím, že správní orgán konal ústní jednání, ačkoliv z důvodu zdravotního stavu požádal o změnu termínu. Uvedené okolnosti současně označoval za důvody podjatosti. Součástí spisu je vyjádření vedoucí odboru dopravy Mgr. Z. P., v němž je uvedeno, že k M. Š. žádný osobní vztah nemá, ani neexistují žádné pochybnosti o její pochybnosti ani jiné důvody, které by nepodjatost zpochybňovaly s tím, že v řízení postupovala v souladu s právními předpisy. Tajemnice Městského úřadu ve Frýdlantu n. Ostravicí Ing. A. L. ve vyjádření k námitce podjatosti uvedla, že k žalobci nemá žádný osobní vztah, neexistují žádné pochybnosti o její nepodjatosti ani jiné důvody, které by nepodjatost zpochybňovaly, ať již k výsledku řízení nebo k účastníkům řízení.

Žalovaný o odvolání rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 24.1.2014, č. j. MSK 173592/2013, jímž odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního

orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce vznesl námitku podjatosti vůči všem pracovníkům odvolacího správního orgánu, včetně vedoucího odboru dopravy, a to z důvodů shodných jako u námítky podjatosti vznesené proti pracovníkům městského úřadu. Na výzvu krajského úřadu tuto námitku upřesnil tak, že ji vztahuje k celému odboru dopravy krajského úřadu, včetně vedoucího odboru, výslovně se pak týká Mgr. E.S.a Ing. I.M. Uvedl, že o námitce podjatosti Ing. I. M., vedoucího odboru dopravy, rozhodl samostatným usnesením ředitel krajského úřadu tak, že není vyloučen. Následně o námitce Mgr. E. S., oprávněné úřední osoby rozhodl samostatným usnesením vedoucí odboru dopravy tak, že není vyloučena.

Poté žalovaný pokračoval v odvolacím řízení a konstatoval, že neshledal vady řízení, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Dovodil, že správní orgán I. stupně projednal přestupek dne 11.11.2013 v nepřítomnosti žalobce zcela v souladu se zákonem. Uvedl, že omluva a doklady k ní přiložené totiž vůbec neprokazují, jaký byl zdravotní stav žalobce v den ústního jednání, respektive, zda v den ústního jednání existovala na straně žalobce překážka, která mu bránila se k jednání dostavit. Časově pozdější z obou lékařských zpráv prokazuje pouze stav žalobce ke dni 29.10.2013 s tím, že další lékařská kontrola proběhne ve čtvrtek 31.10.2013. O tom, zda vůbec proběhla a jaký byl její výsledek, však žalobce nic nepředložil, přestože omluvu podal k poštovní přepravě až dne 6.11.2013. V době, kdy omluvu podával, musel tedy mít již k dispozici potvrzení o této kontrole. Žádný takový doklad, který by prokazoval jeho zdravotní stav v době po 31.10.2013, žalobce do dne ústního jednání nepředložil. Žalovaný současně učinil závěr, že omluva nesplňovala požadavek bezodkladnosti ve smyslu § 59 správního řádu, neboť nebyla učiněna bez zbytečného odkladu poté, co se žalobce dozvěděl o překážce, která je podle něho důvodem omluvy, neboť důvod omluvy prokazoval lékařskou zprávou, kterou měl k dispozici již dne 29.10.2013, omluvu však podal k poštovní přepravě až dne 6.11.2013, tedy s odstupem více než 1 týdně, aniž současně tvrdil, že mu nějaké okolnosti bránily učinit omluvu bezodkladně. Žalovaný poznamenal, že pochybuje o věrohodnosti tvrzeného důvodu omluvy, neboť žalobce na jedné straně tvrdil, že pooperační komplikace mu znemožňují práci a pohyb, na druhé straně mu nebránily, aby se ze svého bydliště v Karviné dostavil k lékaři do Ostravy. O účelovosti omluvy podle žalovaného nasvědčuje dále skutečnost, že žalobce ani v odvolání nevznesl jedinou věcnou námitku, která by se týkala předmětu řízení, tedy samotného přestupku. Žalovaný uzavřel, že přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť se k ústnímu jednání nedostavil bez náležité omluvy a současně bez důležitého prokázaného důvodu. Žalovaný dále poukazoval na to, že teprve v odvolání ze dne 29.11.2013 žalobce předložil lékařskou zprávu MUDr. L. P., praktického lékaře v Karviné z téhož dne, v níž je uvedeno, že žalobce je nemocen od 14.10.2013 a dne 17.10.2013 prodělal operaci kolene. Dle žalovaného tato tvrzení jsou však v rozporu s dříve předloženou propouštěcí zprávou ze dne 14.10.2013, podle které žalobce byl již toho dne propuštěn po operaci a 17.10.2013 se měl pouze dostavit na kontrolu. Údaje uvedené v lékařské zprávě žalovaný nepovažoval za věrohodné. Jestliže se v této zprávě dále uvádí, že v důsledku bolestivosti nebyl žalobce schopen účasti u správního jednání 11.11.2013, nelze tuto omluvu považovat za včasnou, neboť byla učiněna až s odstupem téměř 3 týdnů po ústním jednání, aniž žalobce současně tvrdil, a ani ze spisu to nevyplývá, že takovou omluvu nemohl učinit dříve. Ani tato omluva proto není náležitá ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. K námitce podjatosti směřující proti Mgr. Z. P., které byla v řízení před městským úřadem jedinou oprávněnou úřední osobou ve věci, a proti tajemnici

městského úřadu Ing. A. L., která byla příslušná k rozhodnutí o námitce podjatosti Mgr. Z. P., žalovaný uvedl, že tato námitka nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, neboť o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou se žalobce dozvěděl nejpozději dne 3.9.2013, kdy převzal oznámení o zahájení řízení, v němž je tato osoba identifikována. Současně byla námitka vznesena až poté, co správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci, tedy v době, kdy správní orgán I. stupně již nevedl řízení, rozhodnutí o této námitce by proto nemohlo mít žádný faktický dopad na probíhající řízení. Žalovaný uzavřel, že námitka podjatosti je zcela nedůvodná, neboť směřuje pouze proti procesnímu postupu úřední osoby ve správním řízení, aniž je odůvodněna jiným vztahem k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům. Důvod podjatosti tedy není vůbec tvrzen. Procesní postup sám o sobě přitom z povahy věci nemůže být důvodem podjatosti.

Žalovaný dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudky č. j. 5 As 17/2010-111 ze dne 22.7.2010, č. j. 9 As 76/2010-76 ze dne 12.5.2011, č. j. 8 as 54/2013-29 ze dne 23.12.2013, z nichž vyplývá, že není nutné obviněnému z přestupku po skončení ústního jednání, provedeného v jeho nepřítomnosti, znovu sdělovat, že má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jestliže byl v předvolání k tomuto ústnímu jednání poučen, že toto právo bude moci uplatnit při ústním jednání. Žalovaný poznamenal, že vadou řízení by to mohlo být pouze za situace, že mezi skončením ústního jednání a vydáním rozhodnutí by správní orgán opatřoval další podklady pro rozhodnutí a z těchto vycházel. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Žalovaný dále uvedl, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, odůvodnil naplnění skutkové podstaty správního deliktu, ztotožnil se se závěry prvostupňového správního orgánu k uloženým sankcím.

Z usnesení Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, vydaného Ing. Ivo Murasem krajský soud zjistil, že vedoucí odboru dopravy jako služebně nadřazený, příslušný podle § 94 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, a § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, rozhodl o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby Mgr. E. S., právníka oddělení dopravně správních agend, odboru dopravy, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje tak, že není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí ze dne 12.11.2013, č. j. MUFO 14198/2013, vedeném proti žalobci. Rozhodnutí je ze dne 23.1.2014.

Z usnesení Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20.1.2014 krajský soud zjistil, že ředitel krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jako služebně nadřazený Ing. I. M., vedoucího odboru dopravy, příslušný ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů a § 94 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o námitce podjatosti vznesené v řízení o odvolání proti rozhodnutí Městskému úřadu Frýdlant n. Ostravicí, č. j. MUFO 14198/2013 ze dne 12.11.2013 ve věci přestupku žalobce tak, že Ing. Ivo Muras, vedoucí odboru dopravy, není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání proti uvedenému rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant n. Ostravicí.

Krajský soud provedl důkaz lékařskou zprávou MUDr. P. ze dne 29.11.2013, z níž bylo zjištěno, že lékař konstatoval, že žalobce je nemocen od 14.10.2013. Jedná se o onemocnění pravého kolenního kloubu, projevující se opakovanou bolestí a omezením hybnosti pravého kolene. Dne 17.10.2013 prodělal operaci pravého kolene.

V pooperačním období přetrvávaly výrazné bolesti a omezení hybnosti, a proto dne 21.11.2013 byla opakovaně provedena artroskopie kolenního kloubu. Po celé období onemocnění pacient trpí na bolesti pravého kolene a je výrazně omezen v pohyblivosti. V důsledku bolestivosti nebyl schopen ani účasti u správního jednání dne 11.11.2013. Ze zdravotního záznamu ze dne 7.11.2013 MUDr. P. krajský soud zjistil, že se žalobce toho dne podrobil ortopedickému vyšetření, stěžoval si na opětovné zhoršení bolestí. Důkaz zdravotními záznamy z 18.11., 21.11. a 22.11.2013 krajský soud pro nadbytečnost neprovedl.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Co se týče v pořadí první žalobní námitky žalobce, že neakceptováním jeho omluvy a žádosti o odročení jednání nařízeného na den 11.11.2013, správní orgán porušil jeho právo na spravedlivý proces, krajský soud nesouhlasí. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21.2.2013, č. j. 9 As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost, jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi, vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, příp. se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku, pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a na kolik je, či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem, konec citace. Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že omluva žalobce z jednání nařízeného u správního orgánu I. stupně na 11.11.2013, k němuž byl žalobce řádně předvolán již dne 23.10.2013 nesplňovala podmínky citovaného ust. § 74 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, neboť nebyla bezodkladná a žalobce neprokázal důležitý důvod omluvy. Jak výše citováno, předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 11.11.2013 bylo doručeno žalobci 23.10.2013. Žalobce teprve 7.11.2013 doručil správnímu orgánu I. stupně omluvu s tím, že je po provedené operaci kolene, přičemž došlo ke komplikacím, které mu znemožňují práci a pohyb, a že se se zaměstnavatelem dohodl na čerpání dovolené a následně

teprve nemocenské, k čemuž doložil propouštěcí zprávu ze dne 14.10.2013, z níž vyplývá, že prodělal operaci kolene a kontrolu měl mít 17.10.2013 a dále předložil zdravotní záznam ze dne 29.10.2013, což bylo úterý, v níž je zachycen zdravotní stav žalobce k datu 29.10.2013 a je v něm konstatováno, že si před dvěma dny vytočil koleno vpravo, byla mu provedena punkce, doporučena analgetika, ledování, konstatuje se v něm „chůze zpět s pomocí dvou francouzských holí“, kontrola ve čtvrtek, což podle kalendáře mělo být 31.10.2013. Žádnou další lékařskou zprávu, která by vypovídala o zdravotním stavu žalobce k datu 6.11.2013, kdy podával k poštovní přepravě omluvu, která byla doručena správnímu orgánu 7.11.2013, však žalobce do dne ústního jednání, tj. 11.11.2013, nepředložil. Tato omluva nesplňuje ani požadavek bezodkladnosti ve smyslu § 59 správního řádu, neboť nebyla učiněna bez zbytečného odkladu poté, co se žalobce dozvěděl o překážce, která podle něho byla důvodem omluvy. Uvedenou lékařskou zprávu ze dne 29.10.2013 totiž správnímu orgánu doručil až s odstupem jednoho týdne. Podmínku bezodkladnosti ve smyslu § 59 správního řádu nesplňuje ani v odvolacím řízení žalobcem předložená lékařská zpráva ze dne 29.11.2013, a ani v průběhu soudního řízení předložený zdravotní záznam ze dne 7.11.2013, neboť v pořadí první lékařská zpráva ze dne 29.11.2013 byla učiněna až s odstupem několika týdnů po ústním jednání a v pořadí druhá, až v průběhu soudního řízení, přičemž ani z tvrzení žalobce, ani z obsahu spisu nevyplývá, že doložení důvodu omluvy nemohl učinit dříve. Lékařskou zprávu ze dne 7.11.2013 měl přitom k dispozici několik dnů před nařízeným ústním jednáním. Bylo přitom na žalobci, aby se u správního orgánu včas informoval o tom, zda jeho omluva byla akceptována, či nikoli. Ze shora uvedeného pak plyne závěr krajského soudu, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce, jakožto obviněného z přestupku, když se, ač byl řádně předvolán, nedostavil bez náležité omluvy k ústnímu jednání. S ohledem na shora uvedené závěry považuje krajský soud za nadbytečné vyjadřovat se k závěru žalovaného o nevěrohodnosti lékařské zprávy MUDr. L. P., neboť by to nemělo žádný vliv na výše uvedené závěry soudu.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Ze spisu naopak vyplývá, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu, umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí. Jak výše konstatováno, předvolání k jednání bylo žalobci doručeno řádně 23.10.2013, a tím mu bylo poskytnuto poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady. Současně bylo žalobci dáno na srozuměnou, že své právo může využít nejpozději při ústním jednání s tím, že v opačném případě bude správní orgán vycházet z toho, že svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využít nechce a bude vydáno rozhodnutí. Při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky. Za této situace nebylo povinností správního orgánu I. stupně, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Svou neúčastí na jednání se žalobce sám vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření se k nim. Krajský soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 177/2012-28, ze dne 26.6.2013.

Krajský soud nesdílí ani názor žalobce, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by byla řádně vyřešena námitka podjatosti všech pracovníků žalovaného. Z ust. § 14 odst. 1 správního řádu vyplývá, že každá osoba bezprostředně se podílející na

výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen úřední osoba), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odstavce druhého téhož ustanovení, účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnit. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

Krajský soud odkazuje na závěry vyjádření Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí č. j. 9 As 121/2014-33 ze dne 20.11.2014, z nichž vyplývá, že s možnou podjatostí správní řád počítá pouze u takové úřední osoby, která se aktivně a bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu; výkonem pravomoci je z tohoto pohledu rozumět, jak podíl na formálním správním řízení, tak podíl na jednotlivých úkonech, v rámci nichž činí tyto osoby jisté úvahy, které se pak promítají v materiální podobě v právní sféře účastníků řízení. Naopak nelze nalézt rozumný důvod, proč by se mělo rozhodovat i o těch osobách, které se bezprostředně na výkonu pravomoci správního orgánu nepodílejí, konec citace. Jestliže v dané věci jedinou úřední osobou oprávněnou rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla Mgr. E.S., přičemž o námitce podjatosti vznesené vůči ní rozhodl v souladu s ust. § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu a § 94 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích vedoucí odboru dopravy krajského úřadu dne 23.1.2014, tedy před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného tak, že není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení, a o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči Ing. I.M., vedoucímu odboru dopravy bylo rozhodnuto předtím 20.1.2014 ředitelem Krajského úřadu Ing. T. K. v souladu s ust. § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů a § 94 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v dané věci, pak postrádá zkoumání podjatosti dalších osob správního orgánu II. stupně Ing. T. K. a Mgr. P. F. smysl, navíc v situaci, kdy žalobce žádné konkrétní skutečnosti, které by zakládaly poměr uvedených osob k věci, k žalobci nebo k jeho zástupci neuvedl. Obsahem námítky podjatosti byl postup v řízení, tedy procesní postup a rozhodovací činnost. V citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 121/2014-36 Nejvyšší správní soud uvedl mimo jiné, že posuzování vyloučení z rozhodování úředních osob by se mělo řídit stejnými zásadami, jakými je ovládáno posuzování vyloučení soudců z rozhodování soudních věcí. Z ust. § 14 odst. 4 občanského soudního řádu vyplývá, že důvodem k vyloučení soudce (přisedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přisedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Ke skutečnosti, že dosud nebylo rozhodnuto o odvoláních proti uvedeným usnesením (jimiž nebylo vyhověno námitce podjatosti), krajský soud uvádí, že z ust. § 76 odst. 5 správního řádu vyplývá, že odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno, nemá odkladný účinek, a proto žalovaný mohl pokračovat v odvolacím řízení a rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Prisvědčit nelze ani námitce žalobce, že skutková zjištění správních orgánů jsou spekulativní a nemají podklad v provedeném dokazování, a že se žalovaný ke skutkovým zjištěním vyjádřil velmi lakonicky a zcela nedostatečně. V těchto souvislostech nelze nezmínit, že žalobce v odvolání namítal toliko to, že správní orgán I. stupně porušil jeho právo na spravedlivý proces tím, že věc projednal v jeho nepřítomnosti, dále namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a namítal podjatost úřední osoby. Jak shora uvedeno, všemi těmito námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval a s jeho závěrem, že neshledal vady řízení, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, krajský soud souhlasí. Krajský soud současně konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly, zcela dostatečně se ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Krajský soud nesouhlasí s výhradami žalobce, že v řízení před správním orgánem nebyli vyslechnuti svědci (policisté). Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku, snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky automobilu žalobce. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřicím zařízení RAMER10 C, výrobní číslo 10/0010, jež naměřilo dne 8.7.2013 na silnici I. třídy číslo I/56 v katastru obce Metylovice, mimo obec v místě určeném GPS souřadnicemi rychlost motorového vozidla žalobce 151 km/h, po odečtení korekce měřicího zařízení v hodnotě $\pm 3\%$ činila výsledná rychlost 146 km/h, přičemž v místě měření byl stanoven rychlostní limit 90 km/h. Dle názoru soudu je tento listinný důkaz natolik jednoznačný, že správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl výsledky policistů, kteří obsluhovali měřicí zařízení. Krajský soud má za to, že v případě přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti bývá dostačujícím podkladem právě záznam, ať už fotografický snímek či videozáznam ze silničního rychloměru. Za relevantní nelze pokládat ani zpochybňování správného postupu policistů při měření rychlosti. Krajský soud má za to, že žalobce nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Ostatně nic takového žalobce ani netvrdil. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. GPS souřadnice zcela jasně a určitě označují místo přestupku. Závěr o tom, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, pak vyplývá ze záznamu o přestupku a jak zcela přiléhavě poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě, také z toho, že rychlost byla měřena na silnici I. třídy mimo obec a hodnota nejvyšší dovolené rychlosti je daná přímo zákonem - § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Závěrem soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly. Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily

naplnění skutkové podstaty a výši stanovených sankcí. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10.2.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně